Ч. 92 Четвер 27 цьвітня (9 мая) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Події на Угорщині.

На оногдашнім засїданю угорскої палати послів відповідав президент кабінету бар. Банфі на інтерпеляцию пос. Апонїого в звістній справі конфлікту з ґр. Кальноким з причини подорожи нунция Алїярдіого по Угорщинї. Бесїдник предложив з уповажненя компетентної сторони виміну нот межи собою а міністром справ заграничних ґр. Кальноким. Що-до справи, чи інтервенция супротив Апост. Столицї вже наступила, заявив бар. Банфі, що правительство мусїло то припускати, а то зі взгляду на обставину, що на ноту міністра справ заграничних з дня 25 цьвітня відповідь угорского правительства вже була відійшла; правительство угорске мусїло отже в день 1 мая думати, що заповіджена інтервенция вже відійшла. Бар. Банфі закінчив заявленем, що правительство угорске стоїть на становищи з дня 1 мая, а іменно, що нїхто, отже й Апост. Столиця не має права мішати ся до внутрішних справ угорских.

Пос. Апоній відповідаючи Банфіому зазначив, що Банфі не дав пояснень, на чім опирає ся сатисфакция за оскорбу угорского президента кабінету; він повинен був звернути також увагу нунция, що вибрав собі злу пору до подорожи по Угорщинї. Також не дав Банфі достаточного поясненя на питанє, на якій підставі заявив, що кроки дипльоматичні против нунция в Римі вже пороблені. А прецї єсть то річ, котра противить ся межинародним дипльоматичним відносинам і нарушає форми заховувані традицийно в цивілізованих державах. Доказує то, що презитент міністрів не уміє відповісти високій задачи свого становища. Наконець заявив Апоній, що не може приняти до відомости відповіди бар. Банфіого. — По репліцї Банфіого ухвалила палата значною більшостию его відповідь до відомости.

Цікаві були документи, які відчитано на сїм засїданю в справі згаданого конфлікту. Насамперед відчитано ноту бар. Банфіого до міністра справ заграничних ґр. Кальнокого, в котрій він просить о вияснене поглядів ґр. Кальнокого на подорож нунция. Друга нота, то відповідь ґр. Кальнокого з дня 25 цьвітня на повисшу ноту. В сїй відповіди сказано, що нота бар. Банфіого не містить в собі віяких таких інформаций, котрі дали би можність осудити ситуацию на підставі зовсїм певних дат. В так дразливій справі мусить бути відповідь на інтерпеляцию примінена безусловно до поставлених питань. Позаяк інтерпеляциї ще не предложено, то міністер справ заграничних не може запускати ся в близші подрібности відповіди, яка має бути дана.

Точки погляду зазначені бар. Банфім яко рішаючі, а іменно, що супротив Апост. Куриї бажаємо заховувати взгляди, з другої же сторони, ніякій державі, отже також і Куриї не признаємо права мішати ся до внутрішних справ держави — уважає ґр. Кальнокий за зовсїм справедливі. Не було би то навіть в інтересї Угорщини, щоби відносини з Папою і Апост. Столицею, котрі мимо дразливої акциї церковно-політичної позістали дружними, були тепер поважно захитані. Хоч не можна ожидати, щоби Курия Апостольска відступила від догматичного становища в справі нерозділности супружества, не єсть однак річ рівнодушна, чи Ватикан супротив переведеня церковно-політичних законів займе становище відпорне, чи повне терпимости.

Міністер справ заграничних уважає своїм обовязком піднести з особливою вагою питанє, чи нунций займає просто лиш становище репрезентанта чужої держави, отже чи все, що переступає той круг, єсть дійстно невідповідним? Що правда, після новочасних поглядів удержуєсь в теориї таке твердженє, особливо же у Франциї; в практицї однакож не дасть ся то так перевести, бо нунциям, яко репрезентантам держави, не маючої сьвітскої власти, яко представителям Голови католицкої Церкви признає ся в католицких державах становище в засадї ріжне від становища инших репрезентантів чужих держав. Виходить то вже з признаної верховної власти Папи в Церкві католицкій над всїма католиками, хоч що правда лиш в справах віри. Однакож потягненє границь, до котрих католицка Церков може боронити своїх прав, єсть незвичайно трудне. Ударяючим в очи доказом виїмкового становища, яке займає нунций в католицкій державі, єсть торжественний спосіб принятя монс. Аґліярдіого на Угорщинї не лиш епіскопатом, але також всїма клясами людности.

Що-до мішаня ся в справи внутрішні, котрі не були би справами віри, бар. Банфі на всякий случай може виробити собі лїпше понятє, як ґр. Кальнокий, котрий не може приписувати собі повного знаня специяльних відносин угорских. Міністрови ґр. Кальнокому однакож здає ся, що належить ся докір за брак такту, який оказав нунций в тім, що не вдоволив ся гостинною князїв Церкви, але в противности до своїх попередників виголошував публичні бесїди, котрі вже зі взгляду на становище, яка займає Апост. Престол, не могли

68)

Розбишаки на ріці Місісіпі.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

— Стійте, сер.... я вас арештую! — відозвав ся в сїй хвили комісар полїциї і поклав Кукови на плече руку — в імени права!

— Чорт вас бери з вашим правом! — крикнув полїшук, котрий зовсїм не думав піддати ся такій самоволи. — Вступіть ся, чоловіче.... сюди Верджіньче.... до мене Геленьскі люди! То насильство!

— Боронїть права! — відозвали ся тепер голоси зі всїх боків, а хоч молодий і сильний полїшук кинув комісарем полїциї як пилкою, та разом з Верджіньцем і ще кількома другими робив собі дорогу до дверий, то всетаки у его противників була більша сила і они зловили его та взяли поміж себе а відтак мимо его завзятого опору ще і звязали шнурами, котрі борзо звідкись принесли.

— Пошесть би на вас зайшла! — кричав фермер і на дармо силував ся розвязати собі руку — то у вас таке право, щоби честних людий вязати, а опришкам позволити втїкати? А ви тут.... проклятий мезайле.... Дейтоне чи Вартоне, або як там вас хто зве, ви ще менї за то відповісте.... гей, Верджіньце... чи не ма тут вже людий?

— Розступіть ся! — поніс ся в сїй хвили голос, а високой як дуб Верджінець з кількома товаришами стали пхати ся поміж людий, що держали Кука поміж собою.

— Боронїть права! — відозвали ся знову голоси зі всїх боків, а він стрітив всюди лиш опір, де сподївав ся помочи. Здавало ся через хвильку, що прийде до якої лютої бійки, але перевага була по стороні „законної“ партиї — другі не були в силї оборонити Кука, а Дейтон, що з холодним усьміхом споглядав на той шалений заколот, видав тепер спокійно приказ, щоби звязаного відвести до арешту.

— Верджіньче! — відозвав ся Кук, коли опинив ся під дверми і побачив там Верджіньця, котрий надармо силував ся дістати ся до него — послухаєте мене?

— Мовчіть, сер — відозвав ся комісар полїциї — анї слова більше, або...

— Послухаю, послухаю! — відповів Верджінець.

— Не змавляйте ся! комісарю, не дайте їм змавляти ся! — відозвав ся тут той Мр. Порель і прискочив до них — люди, розлучіть їх!

— Остережіть Джемса Ляйвля! — крикнув фермер так голосно, як лиш міг, а в тій хвили вхопили вже его та потягнули до арешту.

— А де-ж я его знайду? — відозвав ся на то Верджінець.

— Забирайтесь звідси.... виносіть ся.... бийте его — роздались крики зі всїх боків і підчас коли одні тягнули фермера за собою на улицю, спиняли другі Верджінця і не пускали его за Куком, так, що заким він міг вирвати ся з помежи них, Кука замкнули вже до арешту.

Верджінець побачивши, що не вдіє нічого, пустив ся до міста, підчас коли другі люди або поставали коло дому убитої вдовиці, або на площи та розмавляли з собою о тім, що стало ся. — Гм — муркотів він сам до себе запхавши руки в кишені — маю остеречи Джіммі Ляйвля.... то хиба бічи аж до Ляйвльової хати.... Лихо знає, чи дістану тут хоч де якого коня. — Чуєш, Боб! — крикнув він до якогось знакомого, що біг другим боком улиці на місце, де то все діяло ся — у кого би тут в містї можна позичити коня?

— У Смарта — відповів запитаний коротко і не оглядаючись навіть побіг дальше.

— У Смарта?... так? — замуркотів Верджінець і споглядав за біжучим — отто ему пильно.... та чей не спізнить ся.... у Смарта, ну, треба піти до Смарта та послухати, що він на то скаже. Кат би їздив на кони, не я.... я ще нїколи в моїм житю не їхав на кони, хиба лиш раз тогди, коли упав був з коня, заким ще й сїв добре на него.

Він муркотів щось ще дальше собі під

бути лиш опозицийними супротив політики правительства. Може бути, що причиною того був демонстрацийний характер принятя, яке зробило нунциеви духовеньство і католицка партия. На всякий случай повинен був нунций або подорож свою яко не будучу на часі відрочити, або забезпечити ся, що присутність его на Угорщині не потягне за собою політичних неприятностий і не буде визискана для цілий партийних.

Ґр. Кальнокий заявляє, що в случаю, коли-б угорске правительство признало то відповідним, то він готов виступити против того поступованя нунция, рішучо не тактовного серед теперішного положеня і здаючого ся ще більше заохочувати аґітацию на Угорщині, та внести против него жалобу а також і рекламациию, а заразом підняти оборону засади, котра виключає всяке мішане ся нунция до відносин і борб церковно-політичних.

З того всего виходить от що: І бар. Банфі і ґр. Кальнокі уважали виступлене нунция не на часі і за нетактовне. Ґр. Кальноки готов був в Римі поробити відповідні кроки против нунция але не зробив їх, бо ще не мав певних даних фактів до того. Бар. Банфі видко думав, що ґр. Кальнокі віднїс ся вже до Риму, і виступив рівнож нетактовно з сею справою в парляменті, через що поставив ґр. Кальнокого в дуже невигідне положене і спонукав его не лиш подати ся до димісиї але й виступити публіцистично в своїй обороні, що знов оскорбило бар. Банфіого — була то отже політична запутанина, котрої причиною стала ся подорож нунция.

Перегляд політичний.

Є. Вел. Цїсар приїхав вчера до Люблянн і з великим дивом оглядав місце недавної катастрофи, та обіцяв як найбільшу поміч нещасливим. З Люблянн поїхав Монарх до Полї.

В Палатї послів ухвалено вчера остаточно податок рентовий. Під конець засїданя інтерпелювали посли Діпавлї і Белькреді президента міністрів, чи відповідь ґр. Кальнокого на ноту Банфіого, де бесіда о мішаню ся нунция до внутрішних справ політичних, треба так розуміти, що до внутрішних справ не належить зачисляти справ церковно-політичних.

Вісти о відроченю сесиї спільних Делеґаций суть зовсїм безосновні, а міністер справ заграничних ґр. Кальнокий лишає ся і дальше на своїм становищи.

Зачувати, що спір Росиї з Японом закінчив ся остаточно тим, що Япан зрік ся Манджурского півострова Ліаотунґ разом з Порт-Артуром. За то мають Японцї зажадати від Хіни відшкодованя в сумі 10 міліонів фунтів штерлїнґів.

Новинки.

Львів дня 8 мая 1895.

— Митрополичий Ординарият львівский помістив в ч. V-ім „Львівско-архиеп. Відомостий“ з дня 3 мая с. р. окружник (ч. 2702) до підвластного духовеньства, котрим припоручає єму товариство взаїмних обезпечень „Днїстер“. В сїм окружнику митроп. Ординарят покликуєсь на своє припорученє „Днїстра“ вже під днем 8 падолиста 1892 року (ч. 865), бо підпирати се товариство вимагає справа народна. Представивши відтак коротко розвій „Днїстра“ і его солідність, митроп. Ординарият кінчить свій окружник словами: „Годї сумнївати ся, щоби розвій такого дуже важного для нашого народу товариства, як „Днїстер“, не лежав Всч. духовеньству на серцю — а що розвій кождого товариства передовсїм від найбільшого числа членів залежить, то митроп. Ординарият поручає Всч. духовеньству архидієцезальному поновно, щоби: 1) в порозуміню з дотичними комітетами церкви — церкви, забудованя парохіяльні і школи в товаристві „Днїстер“ заасекурувати старали ся; 2) вірних своїх до обезпеченя свого майна в Днїстрі“ теплими словами заохочували, а вкінци 3) даючи вірним примір і своє майно личне в згаданім товаристві обезпечали“.

— Чого можуть надїяти ся наші люди в Бразилиї показує найлїпше ось такий випадок: З Угорщини, з околиці Пресбурга, вибрало ся до Сан Паольо в Бразилиї (як раз там, куди їдуть тепер наші селяни) кількайцять родин. Однако они не найшли там сего, чого шукали, т. є. раю і постановили вернути назад до покиненої вітчини. Однако коли ждали в пристани Сан Паольо на корабель, напав на них бразилїйский офіцир з кільканайцятьма вояками і забрав 11 з них до бразилїйского войска. Там переоділи їх і пігнали до війни. На щасте уміли собі порадити їх жінки, бо внесли жалобу до австрийского консуля в Бразилиї і сей добив ся того, що їх випустили та признали їм 1650 зр. 5 кр. відшкодованя за примусову службу в бразилїйскій армії.

— Про поклади вугля під Перемишлем, о чім ми оногди згадували, пише перемиска ґазета Kuryer Przemyski ось як: Перед Великодними сьвятами відкрили робітники занятї при копаню каміня на ґрунтах ґенерала Ковальского в Перемишли, в глубині $1\frac{1}{2}$ метра, поклад камінного вугля. У п. Ковальского перебував як раз свояк его, ґеольоґ з Відня, котрий віднайдений камінний вуголь розслідив. Вуголь зверха був трохи звітрілий, однакє горів на комині дуже добре, лишаючи мало попелу. Відкритий поклад, о скілько доси дало ся провірити, сягає на кілька метрів в глубину, а під ним, як кажуть знатоки, мусять находити ся ще инші ріжні богаті поклади. Єсли здійснять ся ворожби учених людий, то тоді Перемишльщина і охрестність Бірчи буде осередком великого гірничого промислу, а се принесе їм необчислимі користи.

— Відновлений образ. Недавно тому наробила у Львові великого шуму вість, що в помешканю возьного Бенедика відновив ся чудним способом старий образ Матери Божої. Вість та летом блискавки розійшла ся по цілім містї, особливо помежи низшими верствами населеня і перед домом при улици Красицких, де мешкає згаданий возьний, зібрала ся була так величезна товпа цікавих бачити чудо на власні очи, що аж мусїла вмішати ся полиция, щоби не допустити до якого випадку. Розуміє ся, що й власть церковна мусїла також вглянути в справу, бо заходила справедлива обава, щоби хтось надуживаючи віри не допустив ся якогось обманьства. (Додати тут мусимо, що минувшої осени розійшла ся була так само на Личакові вість, що десь за рогаткою, в якійсь хатї відновив ся образ — богато людий з найнизшої кляси ходило туди шукати за тим образом і застрягали відтак по шинках, носом і кляв ідучи до готелю Уніон, щоби там спробовати свого щастя.

33.

Сквайр Дейтон постановляє утїкати з своєю жінкою з Гелени.

Підчас коли другі люди порозходили ся, стояв сквайр Дейтон з Порельом і деякими своїми союзниками на середині того широкого місця, що відділяло хату Брайдельфордової від вязниці. Він знав дуже добре, що тепер — може ще нинї — мусить рішити ся не лиш его судьба але й всїх других і якісь шалені пляни прийшли єму тепер до голови. Хиба-ж було єму тут виставляти ся на небезпечність, щоби его хтось зрадив і він несподївано дістав ся до арешту? Лютими очима водив він по товпі, що перед ним пересувала ся — або може мав спустити ся на ту силу, яка тепер зібрала ся докола него і — нехай дїє ся, що хоче — кинути ся на ворога? Ще мав час укрити безпечно всї призбирані скарби, але вже слідуюча хвиля могла розвіяти всї его надії, розбити всї его пляни. — Порель, его союзник, що лишещо приїхав був із Сінквіль, може й здогадував ся, що дїялось в его души, приступив до него, постояв коло него кілька хвиль а відтак доторкнувшись легко его плеча шепнув до него:

— Ну, сер.... рішайтесь скоро, що маєте робити, наші хвилї почислені.

— Хиба-ж ви знаєте? — спитав Дейтон і глянув на него допитливо.

— Все знаю — відповів Порель понуро — Сандер, що виглядає все нетерпеливо „під бурим медведем“, розповів менї бодай то, що найважнійше.

— А де-ж Сімров? — спитав сквайр борзо — ви его де не виділи?

— Чорти би его взяли — відозвав ся адвокат — я єму нїколи не довіряв!

Дейтон не знаючи, що стало ся, глянув недовірчиво на него.

— Здаєсь, що він нас туманив — говорив Порель дальше — то лиш певна річ, що коли старого Бенвіка ледви що поховали, він против свого припорученя захопив в свої руки значні капітали і хотів з ними втїкати. Але кількох Джорджійців пігнало ся за ним, здогонили его і — на щасте застрілили его на місци.

— А що-ж стало ся з записом? — спитав Дейтон і аж зуби закусив.

— Всїляко говорять — відповів роздерджений сінквільский адвокат — найлїпше не говорім вже о тім.

— Хиба-ж то нинї всї чорти на нас завзяли ся? — відозвав ся судия і тупнув ногою. — Таки вже виходить на то, як би сама судьба перла нас до послїдного рішаючого кроку.

— Старайте ся бодай его проволїкати доти, доки лиш можна — остерігав Порель — бо коли й той послїдний крок не удасть ся, то розуміє ся, що пропадемо, бо то буде дїйстно вже крок послїдний.

— Не журіть ся — відповів судия — ми занадто міцно доси будували, як щоби нам тепер цїла будова на голову звалила ся. У мене єсть плян, котрий не лиш дасть нам свободу, але й дозволить пімстити ся. Передовсїм мусимо наших людий, що там в господї „під бурим медведем“, якось забезпечити. — Я здогадую ся, хто то той шалений, що через таке убийство навів на нас в рішаючій порі таку небезпечність, але й годї дати нам своїм товаришам пропадати, а річ певна, що розлючений нарід насамперед туди кине ся. Підіть отже борзенько туди і пришлїть менї всїх, котрих тут в Гелені не знають, а Сандер і Торбі, та кількох других, які там, як менї видить ся, суть також, нехай сїдають зараз на малий, призначений для мене чікентеф [1]) і пливуть чимскорше долї водою та нехай стануть понизше Гелени.

— Що у вас знов за пляни? — спитав Порель угнїваний; — та не крийте ся так дуже, але кажіть отверто. Як же менї знати, що маю робити?

— Довідаєте ся і ви і всї о тім — відповів проводир. — Коли-б ми захотїли взяти тепер сьміло і отверто той пароход, що як-раз стоїть в нашій пристани, то й всї люди з Гелени не перешкодили би тому; я сам умію вести пароход, а „Ван Бурен“ пливе досить скоро і бояв би ся, що его здогонять.

— А чому-ж не берете ся зараз до того? — спитав Порель — коли-ж буде лїпша нагода, як не тепер?

— Ми би самі може й уратували ся, — говорив Дейтон дальше — але тогди годї би нам задержувати ся коло острова. Цїлий край зворохобив би ся в одній хвили, а ви знаєте дуже добре, що при теперішнім станї води не минає і година, щоби не перепливали сюди пароходи, они би зараз гнали ся за нами. В такім случаю пропали би не лиш всї наші скарби призбирані з так великим трудом, але й наше житє було би виставлене на небезпечність. Нам треба длятого певно поступати.

— Але як? — спитав Порель дуже заціказлений.

— Зовсїм просто — відповів судия. — Фермери вже дізнали ся о острові; чутка о нїм понеслась як огонь. Перечити тому вже не можемо, а ще менше можемо вдержати ту бурю, яка ще нинї спаде там на него. Лиш один єсть на то спосіб, а то не лиш відвернути від себе

---

[1]) Чікентеф (chickathief) значить дословно: „злодій, що краде кури“; єсть то назва малих лодий на ріці Місісіпі, що пливуть дуже скоро.

де при чарці і скланці розправляли відтак цілими ночами о чуді, котрого не бачили, та очевидно і о чім иншім). Отже власть духовна приказала забрати той ніби відновивший ся образ і занести его до костела сьв. Мариї Маґдалини та постановила розслідити справу близше. Przegląd довідує ся тепер з кругів духовних, що комісия, котра мала заняти ся розслідженем сеї справи, не видить ніякої підстави до видаваня свого ореченя. В образі тім нема нічого надзвичайного, не видко, щоби в нім настали якісь надприродні зміни і длятого комісия не буде переводити дальших розслідів. Образ перенесено длятого до костела, щоби не було причини до збіговиска, котре могло би легко довести до якогось нещастя або до конфлікту з поліциею. За кілька або кільканайцять днів віддадуть той образ знову родині Бенедиків. На тім отже закінчила ся ціла ся справа з образом. Додати потреба, що маляр п. Є. Лепши, асистент при катедрі рисунків і модельованя у львівскій політехніці оглядав той образ і не знайшов в нім нічого незвичайного, есть то образ як і кождий инший т. зв. олійно-друковий. Позаяк вісти о відновлюваню ся образів чудесним способом у нас дуже часто повтаряють ся, а нераз навіть стають ся причиною надуживаня віри побожних для простого обманьства, то остерігаемо наших людий перед такими вістями. Єсть богато инших дійстно величавих і непонятних нам чудес Божих на сьвіті, але треба мати розум і серце, щоби їх видіти.

— **Огні.** Дня 3 мая горіло в Тернополи аж в трох місцях, але пожар удало ся за кождим разом зльокалізувати; лише в однім місци погоріли 3 доми. — В Пленикові, перемишляньского повіта, погоріло 5 загород селяньских на обезпечену шкоду 5000 зр. — Про огонь в Стоянові пишуть з під Радехова, що на 43 нумерів, які там погоріли дня 1 мая, було 22 християньских. Шкода виносить около 26.000 зр. (разом з погорівшим костелом і латиньским приходством). — Дня 5 мая в саме полудне вибух огонь в Холоеві і згоріло 44 домів разом з будинками господарскими; між тим було 20 домів християньских. Шкоди поки-що докладно годі обчислити, але винесе она около 20.000 зр. — На фільварках великих під Бродами згоріло 2 мая 5 загород господарских, одна недужа жінка погибла, а другу попечену відвезено до шпиталю.

— **Дванайцятий раз вийшла замуж** сими днями одна жінка в земплиньскім комітаті на Угорщині. Она мае всего сорок літ, а минувшого року поховала вже свого одинайцятого чоловіка, з котрим об'їхала сьвіт. В сім році припадае 25-літний ювілей еї першого вінчаня і се торжество буде она обходити з дванайцятим чоловіком.

— **Заморожене мясо з Америки.** Як звістно, довозять з Америки до Европи заморожене мясо і продають его тут по дуже низьких цінах і доси люди думали, що се мясо добре і здоровлю не шкодить. Не так дивлять ся на сю справу прускі лікарі, бо після їх ореченя, не належить дозволити на довіз замороженого мяса, а то з причини, що — як кажуть — і заморожене мясо не усувае шкідних людскому здоровлю материй, если они були в мясі перед тим, заким его заморожено. В наслідок того вислало німецке правительство до всіх приморских міст приказ, щоби власти завертали звідтам американьске мясо назад. Кажуть, що в Америці переробляють на т. зв. мясні консерви навіть здохлятину зі звірят та се дуже шкідне людскому здоровлю мясо пересилають до Европи. У нас американьского мяса нема, бо маемо досить своеї худоби, але по великих европейских містах, люди біднійші живлять ся переважно американьским мясом, бо оно о много дешевше.

— **Убийники дівчат** проявили ся тепер в Парижи і там допускають ся ріжних злочинів. Перед кількома тижднями найдено дві утоплені молоді дівчини. Мимо найпильнійших глядань поліция не могла вислідити злочинців. Сими днями витягнено знов з Секвани двое дівчат, звязаних за руки і ноги, так само як і попередні. Між публикою панує страх, бо очевидна річ, що сего поганого злочиньства допускае ся або якийсь божевільний, або добре устроена шайка убийників. Найліпші аґенти поліцийні глядають виновника, але доси безуспішно.

— **Померли:** Антін Дигдалевич, управитель народної школи в Винниках під Львовом, в 44-ім році житя.

Просьба.

Страшне нещастє навістило нашу громаду і так уже бідну на теперішнім переднівку при малих засобах збіжевих з причини неурожаїв торічних.

Вечером дня 3 мая с. р. страшна пожежа огорнула майже ціле село при сильнім вітрі з задивляючою скоростию. Три сикавки двірскі виратували заледво церков і школу і то лиш завдятки сприяючому вітрови.

Тимчасом хати селяньскі, окружені численними будинками господарскими, не дали ся уратувати помимо неутомимих заходів жандармів з Підкаменя, і Кнїгинич та сторожи огневої з Підкаменя, котра з своею сикавкою прибула. Мешканці заледво з житем вихопитись могли, ратуючи старців і дітий.

Страшний був то вид а сто раз більша по сім нужда, бо близько тисяч людий без хліба і даху! Голод без поживи повстримати годі! „Хто зараз дае, дае подвійно!“ Супротив того милостиві серця — приятелі і опікуни народу нашого згадайте на плач голодних дітий і на старців стоячих над гробом а дивлячих ся на знищену свою працю — кровавим потом добуту і приспішіть з своїми лептами, а за утерту сльозу Бог Вам надгородить.

Комітет ратунковий в Псарах, остатна почта Ходорів.

Ґр. Рей, О. Г. Барусевич, М. Целевич, Д. Оршуляк, Т. Мазурек.

ТЕЛЕҐРАМИ.

— **Відень** 8 мая. При доповняючім виборі до Ради державної з третого округа віденьского вибрано знову антисеміта, Штайнера значною більшостию. Антисеміти устроїли з нагоди побіди великий пир, в котрім хотіли їм перешкодити социяльні демократи і старали ся впасти до салї, але поліция тому перешкодила і арештувала кількох з них.

Рим 8 мая. Король підписав декрет розвязуючий парлямент італїяньский. Головні вибори до парляменту розписано на 27 с. м. а тїснїйші вибори на 2 червця.

Ниш 8 мая. Скупштина ухвалила закон прасовий з деякими змінами установляючи кавцию за ґазети в сумі 5000 франків і полишаючи власти державній давати ліценцию на видаване ґазет. Відтак вибрала скупштина депутацию, котра мае повитати королеву Наталію і вручити їй адресу з підписами всїх послів.

— **Книгарня наукового тов. Ім. Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продае слідуючі книжкі: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть I, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаічні ч. I. 80 кр., ч. II. кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр., з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. I. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Мицкевич 1 зр. — Ґерінґ-Герасимович. Що то е ґосподарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Дніпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. I. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темраві, драма 20 кр. — Юлій Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титарівна, драма 20 кр. — Василь Щурат. Замітки до Черняя Шевченка 10 кр., Чернера република на Афоні 10 кр., Пісня про Роляндa 50 кр. — Школиченко, Між народ, повість 20 кр. — Митро Олелькович. Писаня україньскі 10 кр. — Василь Кулик, Писання 10 кр.

Надіслане.

Готель Вікториs (J. Voise)
Львів, улиця Гетманьска побіч пл. Марияцкої найдогіднїйше спокійне центральне положене
Комнати з постелю від 80 кр. 13

смертельний удар, але ще й звернути его на голову нашого ворога. За кілька годин побачимо тут в місті сотки полїшуків на конях. Той Коттон зворохобив против нас цілий край, а отверта борба тут в Гелені була би хиба послідним ратунком. Они схотять тепер без проволоки рушити на остров; коли останемось тут, то не лиш звернемо на себе підозріне, але ще й розділимо наші сили, мусимо отже іти спільно з ворогами і ніби то їм помагати. — Я вже може чверть години тому назад вислав післанця, а той дасть знати на острові о наших плянах. Може самі зі всіми людьми з Кавнті поїдемо на пакунковім пароході Сполучених Держав на остров. Він іде з Мемфіса до Наполеона і стане тут може за дві години і мусить бути до моеї розпорядимости яко судиї, коли розходить ся о безпечність цілої держави. Коли-ж би капітан на то не пристав, то полїшуки певно его змусять до того.

Порель усьміхаючись потакував тому головою:

— Отже попливемо на остров — говорив Дейтон дальше весело одушевляючись борбою. — Там я розставлю наших людий; наші будуть поміж фермерами і з заду за ними, аж побачимо кріпость, поза котрою наші приятелі будуть ждати лиш знаку. Полїшуки не люблять довго ждати, они кинуть ся зараз на осліп як шалені. Тогди збіжать ся жителї острова зі всіх боків, нападемо на них несподівано, а тогди в гущавині возьмуть ся до них ще й ті, що ніби то ішли їм на поміч — отже коли схотять вести борбу, то навіть не будуть знати, з ким бити ся. Коли ж побідимо, — а побіда серед сих обставин мусить бути легка, — то заберемо тогди скарби на наш пароход і попливемо через Атчафаляю у мехіканьский залив.

— Плян знаменитий! — відозвав ся Порель — загорілі полїшуки підуть в лапку... але чого держите Кука і того якогось лодкаря в арешті? То лиш озлобить людий.

— Они були би через свою загорілість попсували мені всі мої пляни — відповів Дейтон — ідіть же тепер „під бурого медведя“, щоби наші чим скорше звідтам забрали ся, опісля лишить ся ще досить часу, щоби арештованих випустити.... коли того взагалї потреба. Може будемо могли вибрати ся, заким они всі тут прибудуть, тим лекша буде тогди робота. На всякий случай мусимо старати ся дістати одного з них в свої руки, Джемса Ляйвля, заким він ще нашле нам їх на карк, бо він може більше видить, як потреба. Він сховав ся в тій соснині коло „бурого медведя“ і підглядае звідтам підозріну ему хату. Старайтесь по доброму привести его сюди, а ні.... ну, то хоч би на силу. То той сам, що его ніж знайшов ся в домі убитої.

— Добре! — сказав Порель, затираючи собі весело руки — знаменито, буде й бодай раз порядна бійка, в котрій не треба буде удавати миленького та солоденького. Мені й так вже жите надоїло.... бо чоловік бодай знае, що его чекае і не потребуе жити вічно в страху і обаві. Отже Good bye — зроблю, як кажете, а ви постарайтесь о то, щоби всі наші були вже конче при купі, коли прийде пароход з Мемфіс.

Сказавши то, пустив ся він долї улицею, а стрітивши ще кількох своїх приятелів, пішов з ним поза ріг і щез в бічній улици.

Сквайр тимчасом пішов поволи і задуманий домів.

* * *

(Дальше буде).

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджења для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

ГАЛИЦКИИ БАНК КРЕДИТОВИИ

почавши від 1 лютого 1890 поручає

4% Асигнати касові

з 30 дневним выповідженем

3½% Асигнати касові

з 8 дневним виповідженем, всїже знагодячі ся в обізї

4½% Асигнати касові

з 90 дневним виповідженем, будуть опроцентовані почавши від дня 1 мая 1890 по 4 проц. з дневним терміном виповідженя.

Львів, дня 31 січня 1890. 7 Дирекция.

Оголошене.

Дня 29 мая 1895 відбуде ся в місті повітовім Надвірні вистава худоби рогатої, з премірованем оказів худоби найкрасших, що до загальної відомости подає Надвірняньский відділ ц. к. галиц. Товариства господарского. 38

ANTICOHOL одиноке певно скуточне средство навіть **при неустаючім налозї до питя** дає ся легко і без смаку ужити **з як найлучшим успіхом.** За нешкідливість ґарантує ся. Письма з подякою стоять до диспозициї. Пуделко разом з поученем 3 зр. = 6 марок, 1 більше пуделко для хорих довші літа 5 зр. = 10 марок. За попереднім присланем готівки посилка franco. Правдивий дістати мож лиш в: **Salvator - Apotheke, Gross - Becskerek, Nr. 35 Öst.-Ung.** 33

Інсерати

(„оповішеня приватні") як для „Народної Часописи" так також для „Ґазету Львівскої" принимає лиш „Бюро Дневників" **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

С. Нельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджења купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Поручає ся 9

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера